

HEMATOGRAFIA

Barcelona i alguns indrets de Catalunya han estat atacats de nou —inútilment i estèrilment!— per alguns grups agressius enemics de tots els ordres polítics i socials possibles. Aquesta sedició, l'objectiu immediat de la qual és evitar tota estabilització, ha fet les seves víctimes. Víctimes eixorques i inútils també, si recordem aquell principi que adopten els veritables reformadors segons el qual tot moviment innovador que no es produeixi la vigília mateix d'una revolució general és inútil, com és inútil el sacrifici de les víctimes.

Tot ciutadà conscient ha de tenir, en aquests moments de convulsió, prou serenitat per a mesurar l'abast del moviment regressiu, per a no fer-lo excedir imaginativament dels seus límits. Així, el seu domini de la paraula, la seva contenció en el comentari, han de contribuir a tornar immediatament la pau als esperits indecisos, a establir de nou l'imperi de la ciutat damunt la nerviositat dels aprensius.

Aquesta tasca de recobrament ciutadà ha de tenir com a col·laborador imprescindible la premsa. Els diaris, amb llur ponderació a informar els lectors dels esdeveniments, amb llur serenitat a comentar-los, amb llur lleialtat envers el règim i el país, han de cooperar en el fet que ràpidament, gairebé, deixeu-m'ho dir així, «automàticament», la Ciutat «cobreixi» l'anticiutat, l'Ordre ofegui el desordre, el respecte i la confiança als governants superin la por i el pànic a l'anarquia.

Una de les manifestacions més nocives d'aquesta manca de comprensió del seu deure, d'aquest deixar-se anar pel pendent de la baixa popularitat, la trobem massa sovint en alguns diaris il·lustrats, els quals diríeu que es rabegen damunt la sang vessada per ornar amb foto-gravats truculents llurs informacions.

Estem acostumats a veure, millor dit, a rebutjar, aquella premsa típicament espanyola que aprofita la primera avinentesa per acomplir llurs pàgines amb el major nombre de gravats amb testes escapçades, cossos metrallats, cadàvers estirats i ferits mostrant les nafres. No estàvem avesats a veure tan sovint aquestes informacions a la premsa publicada ací. N'hem vist, a propòsit de fets recents, alguna mostra. Mal exemple: com a homes i com a barcelonins. El periodisme hematògraf no és pas exemplar. A la Ciutat dolent cal oferir-li, l'endemà de les revoltes, bells paisatges i belles cares.

Per la pau de la Ciutat, pel bon nom del País, demanem que els diaris i els periòdics massa afectats per les fetes i malifetes dels sicaris deixin l'hematografia per als especialistes de carrera.

A la nostra terra n'hi ha d'il·lustres.

J. V. Foix
[11-1-1932]